

TÌM HIỂU TIN LÀNH

<https://timhieutinlanh.com>

Ơn Phước Trong Hoạn Nạn

Huỳnh Christian Timothy

Kính thưa Hội Thánh,

Bắt đầu từ 9 giờ tối Chủ Nhật 13/11/2022 cho tới 10 giờ tối Thứ Hai 14/11/2022 tôi đã trải qua 25 tiếng đồng hồ hoàn toàn không ngủ, lái xe trên 1.000 km, vượt qua nhiều thành phố, trong mưa gió với thời tiết lạnh trung bình 6 độ C.

Cuối tuần trước đó, hai con của chúng tôi từ xa về thăm cha mẹ. Hồng Ân ở cách chúng tôi khoảng một tiếng rưỡi lái xe. Chiều Chủ Nhật, cháu đã bình an lái xe về lại nơi cháu ở lúc 4:00. Thiên Lạc ở cách chúng tôi khoảng bốn tiếng lái xe. Cháu bắt đầu lên đường về lại nơi cháu ở lúc 6:30.

Vào khoảng hơn 8 giờ tối, tôi vừa ăn xong tô phở do Mỹ Linh, nhà tôi, nấu, chuẩn bị làm karaoke cho một bài thánh ca thì nhận được điện thoại từ Thiên Lạc. Chúng tôi có dặn các cháu sau khi lái xe về đến chỗ ở thì nhắn tin cho chúng tôi biết. Vì thế, khi nhìn thấy người gọi điện thoại là Thiên Lạc trong lúc chưa tới 9 giờ tối thì tôi đoán ngay là cháu đã gặp nạn trên đường. Qua điện thoại, Thiên Lạc báo cho tôi biết là cháu còn cách chỗ ở khoảng một tiếng rưỡi lái xe thì xe bỗng nhiên không còn chạy được. Máy xe vẫn nổ nhưng hộp số không hoạt động, cài vào số nào xe cũng không chạy được, ngoại trừ số lui.

Thiên Lạc đã tắt xe vào bên đường để gọi điện thoại cho tôi. Ngay lúc đó có một người qua đường đã dừng lại để hỏi Thiên Lạc có cần giúp gì hay không. Người ấy có hiểu biết về máy xe và đoán rằng cái bơm của hộp số đã bị hỏng. Người ấy có sẵn dụng cụ kéo xe ở trên xe của người ấy và ngỏ ý giúp kéo xe của Thiên Lạc vào trong phố để tránh nguy hiểm trên xa lộ. Cách đó chừng vài km có một khu chợ tạp hóa của Walmart với bãi đậu xe rộng rãi. Thiên Lạc đồng ý và người ấy đã giúp kéo xe của Thiên Lạc vào đó. Thiên Lạc ngỏ ý gửi cho người ấy một ít tiền nhưng người ấy từ chối, bảo Thiên Lạc: “Pay it forward”. Thành ngữ ấy có nghĩa là sau này hãy giúp cho người khác cách miễn phí khi có dịp. Người ấy là thiên sứ thứ nhất được Chúa sai đến, giúp cho chúng tôi, trong sự hoạn nạn vào đầu tuần này của gia đình chúng tôi.

Tôi đã bắt đầu rời nhà lúc 9 giờ tối Chủ Nhật, lái xe, vượt chặng đường khoảng 130 dặm, tương đương 208 km, đến chỗ Thiên Lạc đậu xe với dự định đưa xe của tôi cho Thiên Lạc tiếp tục lái về nơi chỗ ở của cháu. Vì sáng hôm sau cháu phải đi làm. Còn tôi sẽ gọi dịch vụ kéo xe, kéo xe đến một chỗ sửa xe, rồi thuê xe, lái về lại nhà. Vì trời mưa nên mãi đến 12:30 sáng tôi mới đến chỗ Thiên Lạc đậu xe, trong bãi đậu xe của chợ Walmart. Chúng tôi sang hành lý của Thiên Lạc qua xe của chúng tôi và Thiên Lạc cầm tay lái để lái về nơi cháu ở, cách đó khoảng một tiếng rưỡi. Trời vẫn mưa và rất lạnh, nhiệt độ ngoài trời trung bình 43 độ F, tương đương 6 độ C. Xe chạy được khoảng 30 phút thì chúng tôi ngừng có mùi khét như là dây điện bị cháy. Ngay lập tức, xe bị chết máy. Thiên Lạc cho tắt xe vào lề đường. Sau đó, xe đã không thể khởi động được. Tôi nhắn tin cho Mỹ Linh biết tình hình. Tôi cầu nguyện xin Chúa giữ cho chúng tôi được bình an bên lề xa lộ và dâng trình hoạn nạn lên Chúa; xin Chúa giải cứu chúng tôi.

Thành phố phía trước, cách chúng tôi khoảng 20 phút lái xe, là một thành phố nhỏ nên không có dịch vụ kéo xe ban đêm. Các dịch vụ kéo xe ở đó chỉ bắt đầu vào lúc 7 giờ sáng. Vì thế, tôi và Thiên Lạc đã phải ngồi trong xe chờ sáng từ lúc 1:15. Dù bên ngoài trời lạnh và có mưa lâm râm nhưng chúng tôi có áo chống gió bằng nylon nên không bị lạnh.

Xe của chúng tôi đậu bên lề một xa lộ hai chiều, mỗi chiều có sáu làn đường. Mỗi phút đều có hàng chục loại xe đủ cỡ chạy ngang qua chúng tôi. Đèn xe ngược chiều rực sáng cứ thay nhau chiếu vào trong xe của chúng tôi, dù nhắm mắt thì vẫn cảm nhận được sức sáng. Đèn xe cùng chiều thì phản chiếu trong kính chiếu hậu giữa xe và hai bên xe. Tiếng ồn của các loại xe trên xa lộ rất là lớn. Nếu đứng bên ngoài xe thì hai người đứng cách nhau khoảng một mét nói chuyện sẽ không nghe được nhau.

Có rất nhiều xe tải chờ hàng mà mỗi khi chúng chạy ngang qua, cách xe của chúng tôi chỉ khoảng hai mét, thì sức gió cuốn khiến cho xe của chúng tôi bị xô, lắc. Ngồi trên xe mà giống như đang ngồi trên thuyền lướt sóng. Trời thì tối, lại mưa nên tầm nhìn của người lái xe bị giới hạn. Cảm tạ Chúa là bình điện của xe chúng tôi có đủ điện để cung cấp cho đèn báo nguy của xe cho tới sáng.

Thiên Lạc tạm ngả ghế ra phía sau để mong ngủ được chút nào. Nhưng tôi không biết cháu có ngủ được hay không. Riêng tôi thì thức trắng, với nhiều suy nghĩ về các sự việc trong Hội Thánh, về bài giảng cho tuần tới, về tai nạn đang xảy ra cho gia đình mình, về những thử thách, những tấn công của ma quỷ mà Chúa đã cho phép xảy ra cho gia đình của chúng tôi từ cuối năm 2021.

Lúc 7:30 sáng Thứ Hai, người phụ trách kéo xe đã tới và chúng tôi yêu cầu xe của chúng tôi được kéo đến chỗ cho thuê mượn xe U-Haul gần nhất. Chúng tôi quyết định thuê một xe U-Haul cùng với tow dolly để lần lượt kéo hai chiếc xe bị hỏng của chúng tôi về lại nhà cho người thợ máy quen biết sửa chữa. Tow dolly là vật dụng có hai bánh dùng để kéo các loại xe hơi nhỏ. Vì xe của tôi đã chết máy nên một nhân viên chỗ cho thuê xe của U-Haul đã phụ với tôi và Thiên Lạc, đẩy cho hai bánh trước của xe nằm trên tow dolly. Đó là thiên sứ thứ nhì Chúa đã sai đến giúp chúng tôi. Cảm tạ Chúa là mưa đã tạm ngưng trong lúc chúng tôi đẩy xe lên tow dolly và ràng buộc xe vào tow dolly.

Từ khoảng 8:00 giờ sáng, tôi đã lái xe U-Haul, kéo chiếc xe hỏng của tôi, vượt chặng đường khoảng 171 dặm, tương đương 274 km, để về lại nhà. Dù trời vẫn lạnh và mưa tầm tã, phải chạy xe với tốc độ chậm, nhưng tôi đã bình an về đến nhà lúc 12:30 trưa. Thiên Lạc đã chuyển hành lý của cháu qua chiếc xe Toyota mà hơn bảy năm trước, vợ chồng một người bạn trong Chúa là anh Steve và chị Melinda đã cho Hồng Ân để lái xe đi học ở đại học (<http://lifewayhaven.org/>). Sau đó, Thiên Lạc theo tôi, kéo xe hỏng đến chỗ tiệm sửa xe.

Sau khi giao xe cho tiệm sửa xe, về lại nhà, chúng tôi tranh thủ thời gian, tôi và Thiên Lạc mỗi người ăn một tô cháo trắng với dưa mắm; vì quá mệt không thể ăn gì khác hơn. Sau đó, chúng tôi lên đường, quay lại chỗ đậu xe của Thiên Lạc ở bãi đậu xe của chợ Walmart. Lần này có Mỹ Linh cùng theo để có ba người đẩy xe lên tow dolly. Thiên Lạc lái hai bánh trước của xe Toyota lên tow dolly để

chiếc U-Haul kéo theo, thay vì Thiên Lạc tự lái, để tiết kiệm tiền xăng, cũng để cháu có thêm thời gian dưỡng sức. Cháu đã nhấn tin vào chỗ làm của cháu, xin nghỉ làm ngày Thứ Hai, vì xe bị hỏng mà cháu thì chưa về lại được chỗ cháu ở. Chúng tôi ràng buộc chiếc Toyota cẩn thận vào tow dolly, rồi lên đường. Chúa thương xót chúng tôi nên mỗi lần chúng tôi đem xe lên, xuống tow dolly thì Ngài đều khiến cho tạm tạnh mưa. Khi chúng tôi xong việc thì mưa mới tiếp tục.

Chúng tôi đã lên đường lúc 1 giờ. Đi được khoảng một tiếng thì tôi ghé vào một trạm xăng để đổ thêm xăng. Khi đó, lại ngửi có mùi khét. Tôi vừa bắt đầu đổ xăng vào xe U-Haul thì Thiên Lạc cho biết, cháu bỗng nhiên có ý định lên mạng tìm hiểu về việc kéo xe thì thấy có thông tin về việc không thể kéo xe có hộp số tự động chạy hai bánh sau. Vì thế, chúng tôi đã vội đem xe Toyota xuống khỏi tow dolly để Thiên Lạc tự lái. Thiên Lạc và tôi lái xe Toyota chạy nhiều vòng chung quanh khuôn viên trạm xăng, cho tới khi cảm thấy ổn thì tôi bảo Thiên Lạc lái trước, tôi lái sau, để vừa chặn xe khác đến gần phía sau xe Toyota vừa phòng khi có chuyện gì xảy ra với xe Toyota thì tôi biết ngay. Cảm tạ Chúa đã tác động vào Thiên Lạc để cháu chợt tra tìm thông tin trên mạng, nhờ đó, chúng tôi đã kịp thời sửa lỗi, tránh cho xe Toyota không bị hỏng, vì xe được kéo không đúng cách.

Vì Thiên Lạc lái trước nên cháu đã khởi động GPS trên xe của cháu. Tuy nhiên, GPS của cháu đã dẫn đi sai đường, khiến cho chúng tôi đi lạc đến khoảng 94 dặm, tương đương 150 km. Lúc đầu, tôi tưởng là cháu biết cách đi đường tắt, nhưng khi tôi thấy cháu càng ngày đi càng xa mục tiêu thì tôi nghĩ là có vấn đề. Mục tiêu ở hướng nam mà cháu lại đi về hướng bắc thì rõ ràng là có vấn đề. Tôi đã bấm còi xe, bật đèn tín hiệu tấp vào lề phải để cháu cũng tấp xe vào. Sau khi đậu xe bên lề xa lộ, tôi điện thoại hỏi cháu sao cháu đi đường này. Cháu bảo là cháu theo GPS. Tôi bảo cháu là GPS của tôi chỉ hướng ngược lại và nhìn vào bản đồ chung của GPS thì rõ ràng là chúng tôi đã lạc đường, cách mục tiêu khá xa. Vì thấy không có vấn đề gì xảy ra cho chiếc Toyota nên tôi vượt lên trước để dẫn đường, còn Thiên Lạc thì lái theo sau tôi. Trời vẫn lạnh và lúc này thì mưa tuôn tầm tã, nhiều lúc không thấy rõ đường. Tôi cảm nhận là ma quỷ vẫn cố tìm cách quấy phá chúng tôi, dù chúng tôi đã cầu nguyện phó thác mọi sự lên Chúa.

Lúc 5:30 chiều thì chúng tôi đã đến được nơi đậu xe của Thiên Lạc. Thay vì chuyến đi khoảng 130 dặm, tương đương 208 km, với ba tiếng lái xe, chúng tôi đã lái thêm khoảng 94 dặm và lái thêm khoảng một tiếng rưỡi. Thiên Lạc nhắc tôi xem lại xe của cháu lái bằng bánh trước hay bánh sau. Tôi xem lại ghi chú của tôi về các chiếc xe của gia đình mà tôi lưu trữ trong điện thoại thì thấy là xe của Thiên Lạc lái bằng hai bánh sau. Vì thế, chúng tôi không cần đẩy xe lên tow dolly mà Thiên Lạc chỉ cần lui xe lên tow dolly. Chúng tôi ràng buộc kỹ lưỡng xe

vào tow dolly. Sau đó, Thiên Lạc lên đường, về lại chỗ ở của cháu, cách đó khoảng một tiếng lái xe. Tôi và Mỹ Linh về lại nhà ở hướng ngược lại.

Tôi và Mỹ Linh đã lên đường vào khoảng 5:45. Theo dự tính thì chúng tôi sẽ về đến nhà khoảng 9 giờ tối. Nhưng sự việc không dễ dàng như thế. Sau khi lái xe được khoảng 30 phút thì tôi cảm thấy xe bị chao đảo nhiều, không thể chạy nhanh, phải chậm lại khoảng từ 30 đến 40 dặm một giờ (48 km - 64 km). Tôi tắt vào lề đường, xuống xem xét lại tow dolly thì thấy, sợi dây ràng bánh xe sau phía bên phải xe của Thiên Lạc vào tow dolly đã bị tung ra, khiến cho bánh xe trượt ra khỏi vị trí của nó trên tow dolly và đầu xe bị xoay xéo qua phía bên phải trong khi được kéo. Tình trạng đó khiến cho khi tôi lái xe U-Haul với tốc độ cao thì tow dolly bị chao đảo vì mất cân bằng. Sợi dây ràng lại bị bánh xe đè lên trên, không thể kéo ra được. Chúng tôi không biết làm sao, chỉ cầu nguyện xin Chúa giúp giải cứu. Thời tiết lại rất lạnh, chỉ ra khỏi xe vài phút là hai bàn tay và khuôn mặt lạnh cóng. Với tình hình như vậy, tôi vừa lái xe chạy trên làn đường bên phải để đầu xe của Thiên Lạc bị xoay xéo sang phải sẽ không quệt trúng các xe khác. Tôi bật đèn báo nguy lên và lái từ từ khoảng 30 dặm/giờ để có thể đến được trạm xăng gần nhất, hy vọng tìm được người cứu giúp. Hơn nữa, tôi cũng cần đổ thêm xăng cho xe U-Haul vì chỉ còn 1/4 bình.

Khoảng 30 phút sau thì tôi thấy có trạm xăng ở bên phải, giữa một khu đồng trống. Tôi lái xe vào đó, đậu bên bơm xăng để đổ xăng. Vừa xuống xe, tôi thấy có một chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ (truck) đang từ từ ra khỏi trạm xăng. Tôi vội đưa tay ra dấu cho người lái xe dừng lại, vừa chỉ vào cái tow dolly của xe mình, với đầu xe của Thiên Lạc bị xoay sang phải. Người lái xe đó đã dừng xe lại, quay kính xe xuống và hỏi có phải là tôi có vấn nạn. Tôi giải thích nan đề của mình và hỏi xem ông ta có thể giúp kéo đầu xe của Thiên Lạc cho thẳng hàng với tow dolly để tôi buộc dây ràng lại hay không. Ông lục tìm trong xe của ông nhưng không thấy có dây thừng hay dây xích gì cả. Ông nói với tôi, ông là trại chủ của một nông trại gần đó. Nếu tôi có thể chờ thì ông sẽ về nhà, lấy dây xích đem tới và giúp tôi. Ông nói, cả đi lẫn quay lại sẽ mất khoảng 20 phút. Tôi và Mỹ Linh mừng rỡ, nói cảm ơn ông và nói chúng tôi sẽ chờ ông. Chúng tôi cảm tạ Chúa. Người chủ nông trại tốt bụng đó là thiên sứ thứ ba Chúa sai đến giúp chúng tôi.

Đổ xăng đầy xe xong, tôi quẹo phải để ra khỏi chỗ bơm xăng, nhường chỗ cho những khách sẽ đến sau. Tôi quẹo xe qua phía tay phải để hướng đầu xe ra xa lộ và đậu tránh sang một bên lối vào bơm xăng. Chúng tôi ngồi trong xe để chờ ông chủ nông trại. Nhưng khi tôi nhìn vào kính chiếu hậu bên phải thì không thấy đầu xe của Thiên Lạc bị xoay ra ngoài nữa. Tôi vội xuống xe, đi ra phía sau xem. Trước mắt tôi, chiếc xe của Thiên Lạc đã thẳng hàng, nằm ngay ngắn trên tow dolly. Bánh xe sau bên phải đã trở về đúng vị trí của nó và không còn đè

trên dây ràng. Tôi buột miệng nói, đây là phép lạ; và tôi cảm tạ Chúa. Tôi bước lại phía đầu xe, báo cho Mỹ Linh biết tin mừng. Rồi, tôi nhanh chóng, kéo dây ràng lại thật chắc bánh xe vào tow dolly. Nhưng tôi để ý, thấy đầu sợi dây ràng có dấu cắt, khiến cho dây không đủ dài. Có thể vì thế mà qua vài lần dần, xóc thì dây bị tuột ra. Chiếc xe của tôi được kéo lúc sáng, bánh xe có kích thước bé hơn bánh xe của Thiên Lạc nên không có nan đề.

Mỹ Linh và tôi vẫn ngồi trên xe, chờ cho người chủ nông trại quay lại. Chúng tôi nói với nhau, dù ông không thực tế ra tay giúp, nhưng tấm lòng sẵn sàng giúp đỡ và chịu khó lái xe đi về tổng cộng khoảng 30 phút, trong một buổi tối giá lạnh, mưa lất phất bay, để có thể giúp chúng tôi là điều chúng tôi rất cảm kích. Chắc chắn Chúa sẽ ban phước cho ông. Chúng tôi tiếc là đã không đem theo DVD God of Wonder [1] để có thể tặng cho ông. Chúng tôi vẫn thường để các DVD này trong xe của chúng tôi để tặng cho những người chúng tôi gặp. Mỹ Linh xé cho tôi một mảnh giấy để tôi viết địa chỉ khu mạng preachingfromthebible.net vào đó và trao cho ông. Không bao lâu sau, người chủ nông trại đã trở lại. Tôi giải thích cho ông “phép lạ” đã xảy ra. Ông muốn biết chắc là tôi đã ràng bánh xe lại một cách chắc chắn nên ông đến nhìn. Tôi và Mỹ Linh hỏi tên ông. Ông nói, ông tên Gary. Chúng tôi đã nồng nhiệt nói lời cảm ơn ông và xin Chúa ban phước cho ông. Tôi hỏi có phải ông là Christian không nhưng ông chỉ lo chúc chúng tôi “good luck” (may mắn) và chuẩn bị lên xe của ông nên tôi đã không nhắc lại câu hỏi mà trao mảnh giấy cho ông, mời ông ghé lại khu mạng preachingfromthebible.net.

Sau khi ông chủ nông trại rời khỏi trạm xăng thì chúng tôi cũng lên đường, tiếp tục hành trình của mình. Sau khoảng 30 phút thì tôi lại cảm thấy xe bị chao đảo. Lúc đó đã vào trong một thành phố nhỏ. Tôi tấp vào bãi đậu xe của một cây xăng để xuống xe, xem lại tow dolly. Tôi vừa mở cửa xe thì có một người lái xe vận tải nhỏ đang rời trạm xăng đã dừng xe lại, chỉ tay vào tow dolly của xe tôi. Tôi xuống xe, đi ra phía sau thì thấy sợi dây ràng bánh xe lại bị tuột ra và nằm dưới bánh xe. Đầu xe của Thiên Lạc cũng đã xoay qua phải. Người tài xế của chiếc xe vận tải nhỏ cũng xuống xe và nói cho tôi biết, khi tôi lái xe tiến vào trạm xăng thì anh ta thấy bánh xe đó tưng lên khỏi sàn tow dolly, lúc xe chạy ngang qua đường trúng giữa mặt đường và bãi đậu xe của cây xăng. Anh ta nói để anh giúp tôi ràng lại dây nhưng trước hết là phải làm cho bánh xe trở về vị trí cũ trên tow dolly để chiếc xe thẳng hàng với tow dolly. Tôi nói để tôi quẹo phải xe thì bánh xe sẽ trở về vị trí cũ. Thật vậy, sau khi tôi quẹo phải thì bánh xe đã trở về vị trí cũ, nhưng lại đề lên trên dây.

Người ấy đã giúp tôi lấy con đội, đội bánh xe lên để tôi rút dây ràng ra. Anh ta đã không ngại mà chui xuống gầm xe, nằm trên đường để đặt con đội giữa sàn tow dolly và đáy xe. Sau khi anh đội bánh xe lên, tôi đã rút được dây ràng ra.

Anh chui ra khỏi gầm xe, giúp tôi ràng lại bánh xe. Anh ngồi bệt xuống đường, đập hai chân vào thành tow dolly để lấy sức kéo dây ràng cho thật chặt. Anh cũng qua phía bánh xe bên kia và ra sức kéo thật chặt dây ràng. Anh đưa cho tôi cây kèm nhỏ của anh mà anh đã dùng để mở khóa xả hơi con đội. Anh bảo cầm lấy để phòng khi cần đến. Chúng tôi cảm ơn anh và tôi hỏi anh tên gì, anh nói, anh tên David. Trong khi anh và tôi lo giải quyết nan đề thì Mỹ Linh đến bên cạnh xe của anh để nói chuyện với vợ của anh và nói về Chúa với chị.

Khi mọi việc đã xong, Mỹ Linh đưa cho anh \$20, nói, không có gì để đền đáp xứng đáng cho sự anh giúp đỡ chúng tôi, nhưng xin anh nhận một chút lòng thành của chúng tôi để mua cà-phê uống trong tiết trời giá lạnh. Anh nhất định không lấy tiền. Mỹ Linh đi qua phía xe của anh, đưa tiền cho vợ của anh, nhưng chị cũng không chịu lấy. Sau cùng, Mỹ Linh phải nài nỉ chị mới miễn cưỡng nhận. Và tôi đã đọc địa chỉ khu mạng preachingfromthebible.net cho chị ghi vào điện thoại của chị, để anh chị sẽ ghé vào đọc. David là thiên sứ thứ tư Chúa đã sai đến để giúp chúng tôi.

Chúng tôi từ giã anh chị David và tiếp tục lên đường. Lúc này, đôi mắt của tôi đã rất và chảy nước mắt nhiều vì đã thức hơn 24 tiếng đồng hồ mà phải tập trung nhìn đường để lái xe vào ban đêm trong mưa. Tôi đã buồn ngủ khi bắt đầu lái xe ra khỏi bãi đậu xe của chợ Walmart không bao lâu; nhưng sự kiện dây ràng bánh xe hai lần bị tuột ra đã khiến cho tôi tỉnh ngủ suốt hành trình. Dù vậy, đôi mắt rất là rát và tôi mong mau sớm về đến nhà. Tôi đếm từng dặm đường vượt qua trên GPS.

Khoảng 30 phút sau khi chia tay vợ chồng David thì xe lại bắt đầu chao đảo. Tôi đoán có lẽ dây ràng bánh xe lại tuột ra, nhưng tôi không dừng lại nữa, mà cứ tiếp tục lái xe trung bình 40 dặm/giờ, giữ sát lề phải. Chúng tôi về đến nhà lúc 10 giờ tối. Tôi xuống xe, ra phía sau để quan sát tow dolly thì thấy dây ràng đã tuột ra. Lần này không phải tuột vì sút ra khỏi khóa. Đầu dây vẫn còn trong khóa nhưng toàn bộ dây ràng đã rơi sang một bên hông bánh xe. Thì ra, lúc David ràng dây, tôi nói để tôi xì bớt hơi trong bánh xe, giúp bánh xe xẹp bớt thì có thể kéo dây ràng vào trong chỗ khóa dây được nhiều hơn. Như vậy, dây đủ dài thì sẽ không bị tuột ra nữa. Lần này đúng là dây đủ dài, không bị tuột khỏi khóa nhưng dây lại tuột khỏi bánh xe, vì bánh xe quá mềm.

Chúng tôi vào nhà, ăn đỡ mì gói rồi đi ngủ. Tôi thì đã thức trắng hơn một ngày một đêm, lái xe hơn 1.000 km, đôi mắt rất bông. Mỹ Linh thì suốt đêm qua vì lo cho tôi và Thiên Lạc nên cũng không ngủ được.

Dù chúng tôi không hiểu vì sao Chúa cho phép hoạn nạn lần này xảy ra cho chúng tôi, làm hao tổn tiền bạc, thời gian, công sức; nhưng chúng tôi hết lòng cảm tạ Chúa vì chúng tôi tin rằng, mọi sự Chúa cho phép xảy ra đều hiệp lại

làm ích cho những ai yêu Đức Chúa Trời. Chúng tôi yêu Đức Chúa Trời và thể hiện tình yêu của mình với Ngài bằng cách sống theo Lời Ngài. Vì thế, hoạn nạn Chúa cho phép xảy ra là có ích cho chúng tôi. Qua cơn hoạn nạn lần này chúng tôi cũng đã học được nhiều điều:

Chúng tôi nhận thấy mình không than van, trách móc, cũng không sợ hãi mà chỉ biết dâng trình mọi sự lên Chúa, cảm tạ Ngài và trông chờ sự giải cứu của Ngài.

Chúng tôi nhận thấy Chúa đã dùng cơn hoạn nạn của chúng tôi để ban phước cho ít nhất là năm người. Vì chính Chúa sẽ ban phước cho những người cứu giúp chúng tôi. Điều quan trọng là Gary, ông chủ nông trại, cùng vợ chồng David có cơ hội biết đến khu mạng preachingfromthebible.net.

Bốn lần chúng tôi được giúp đỡ cũng là bốn ơn phước trong cơn hoạn nạn của chúng tôi. Các ơn phước ấy đã an ủi lòng chúng tôi nhiều và cho chúng tôi niềm vui. Vì biết rằng, Chúa vẫn quan phòng chúng tôi, khi Ngài cho phép tai họa hay hoạn nạn xảy đến với chúng tôi. Vì biết rằng, trong thế gian vẫn có những người có lòng tốt, sẵn lòng giúp đỡ người khác không vị lợi.

Thêm một lần nữa, chúng tôi được nhắc nhở rằng, mọi sự trong thế gian đều sớm qua đi, không đáng cho chúng ta yêu thích hay luyến tiếc mà phạm tội, làm mất đi sự cứu rỗi Chúa đã ban cho mình.

Hôm nay, chúng tôi đã thuê xe để làm phương tiện di chuyển trong khi chờ xe của mình được sửa. Tiền thuê xe trong một tuần là \$600, tính luôn bảo hiểm. Hiện tại, tất cả chi phí chúng tôi đều dùng thẻ tín dụng. Trong thời gian qua, Chúa cũng ban ơn cho thẻ tín dụng của Mỹ Linh và tôi đều được tăng cao mức tín dụng lên đến \$10.000. Những ngày sắp tới, xe có sửa được không, tốn phí sẽ là bao nhiêu, chúng tôi đều phó thác lên Chúa. Chúng tôi thật sự không lo lắng về tiền bạc mà chỉ hết lòng tìm kiếm sự hiểu biết Lời Chúa và gắng sức sống theo Lời Chúa. Những gì chúng tôi không thể làm thì chính Đức Chúa Trời sẽ làm cho chúng tôi. Chúng tôi lo hầu việc Chúa, không đi làm kiếm sống từ tháng 06/2016 đến nay, trong khi hai con của chúng tôi học đại học. Thế nhưng Chúa vẫn thành tín, nuôi sống chúng tôi, cung cấp đủ mọi nhu cầu vật chất, qua sự dâng hiến của con dân Chúa trong Hội Thánh và qua các phép lạ khi Chúa chạm lòng một số người không tin Chúa, khiến họ cho tiền hoặc cho xe cho chúng tôi.

Khi chúng ta hoàn toàn tin kính Chúa, hoàn toàn tin cậy Lời Chúa, hết sức sống theo Lời Chúa thì không còn gì để lo lắng, sợ hãi. Chỉ khi hoạn nạn xảy ra thì chúng ta mới nhận thức mình tin cậy Chúa đến mức độ nào. Chỉ khi hoạn nạn xảy ra thì phép lạ của Chúa mới xuất hiện để chúng ta nhận biết, Chúa đang quan phòng mình. Cũng khi hoạn nạn xảy ra thì Chúa lại nhân đó ban phước

cho nhiều người qua chúng ta.

Lời này của Chúa thật là ngọt ngào và đáng tin:

“Chúng ta đã biết rằng, mọi sự hiệp lại làm ích cho những ai yêu Đức Chúa Trời, là những người được gọi theo một mục đích của Ngài. Vì những ai Ngài đã biết trước thì Ngài cũng đã định sẵn để giống như hình ảnh của Con Ngài, để Con ấy là Con Đầu Lòng trong nhiều anh chị em cùng Cha. Và những ai Ngài đã định sẵn thì Ngài cũng đã gọi họ. Những ai Ngài đã gọi thì Ngài cũng đã xưng họ là công chính. Những ai Ngài đã xưng là công chính thì Ngài cũng đã làm cho họ vinh hiển.” (Rô-ma 8:28-30).

Nguyện lời chứng này sẽ đem lại ơn phước cho quý ông bà anh chị em.

Trong ân điển của Đức Chúa Jesus Christ.

Huỳnh Christian Timothy

15/11/2022

Ghi Chú

[1] <https://store.thebereancall.org/shop/product/god-of-wonders-dvd-36303>

Xin xem các hình minh họa dưới đây.

Hình 1. Tow dolly

Hình 2. Tow dolly được gắn vào xe U-Haul

Hình 3. Bánh xe được ràng xuống tow dolly

Hình 4. Bánh xe được ràng xuống tow dolly

Hình 5. Dây ràng tuột khỏi bánh xe và bánh xe trượt khỏi vị trí của nó trên tow dolly, khiến cho đầu xe bị xoay ra ngoài

Hình 6. Đầu xe xoay ra ngoài, xe không còn thẳng hàng với tow dolly và xe kéo khiến cho xe kéo bị chao đảo

Hình 7. Tôi đang chiếu đèn cho David xem xét bánh xe bị tuột dây ràng

Hình 8. Chiếc Toyota được kéo trên tow dolly không đúng quy cách vì loại xe Toyota này có hộp số tự động, lái bằng hai bánh sau